

Čika Mile

Džo Moler

*Živi i radi u Njujorku.
Po profesiji moler, rođeni je pisac, a u duši nostalgičar.*

Sedeo sam i pio pivo na terasi. U daljini umorno sunce potonulo u toplu pstelju iza planine. Krovovi grada postaju sve tamniji, a sijalice oivičavaju ulice i puteve kojima projuri po koji automobil. Ljudi još uvek u stanu mog teče spremni za večeru posle sahrane. Takav je običaj u starom kraju, večera za pokoj duše. Neki ne baš bliski rođaci već su otišli pošto su popili kafu i popričali. Ja otvorih još jedno pivo i nezaboravivši da napomenem tiho rekoh kao da govorim gradu koju utanja u veče; "Za pokoj duči mom teči.

Za pokoj duši, reče neko iza mojih leđa. Čika Mile, rođak, sede pored mene i otpi gugalj ladnog niškog piva.

Dobro si i poživeja taj tvoj teča a moj bliski rođak, dobro dogurao pored sveg što si jadnik proživeja. A kako si živeja dobro si dogurao, 87 godine, ej nije si toj šala u današnje vreme puno sas ratovi zračeenja i nemaštinu.

Jes vala, rekoh ja još uvek zagledan u krovove grada poređane bez nekog reda, a ipak lepo i skladno. Kao da se neko igrao praveći šareni mozaik na zelenoj travi velike nišavske ravnice.

A ti si uteče Džo, pobeže od ovaj naš niški kraj u neke tuđe zemlje preko okean. Ne ti besmo dobri mi prosti i obični ljudi, pa si tražio sreću po inostranstvo, a? U tuđi ljudi si tražio prijatelji, a ovde si gi već imao. Ne ti dobri besmo. Šta te bre otera tako daleko, kakva nesreća i kakvi vetrovi te oduvaše čak tam.

Slušam čika Mileta i znam da me taj čovek ne mrzi, ne kritikuje, ne svađa se. Tako ponekad ovde ovi obični ljudi izražavaju svoj neki unutrašnji bunt, protest, tako se pitaju i tako kroz reč pate, tuguju i ljute se. Zajedno smo nekada sa tečom išli u Beograd da gledamo utakmicu između Zvezde i Partizana, veelik derbi. Ja i čika Mile bili smo partizanovci, a teča zvezdaš. Nikada nije mogao da oprost Milutinu Šoškiću što je odbranio penal i dok je teča plakao od besa ja i čika mile smo se smejali i radovali. Onda sam ja otišao, nisam se ni pozdravio sa njim. Sada mu verovatno dugujem mnoge lepe

trenutke koje zbog tog mog bekstva nismo doživeli. Osiromašili smo naše živote na neki način.

-Uteče ti ko neka pobegulja, a? ne odustaje on i ja moram naravno da mu odgovorim.

Ma jok čika Mile, sudbina si je to. Sudbina bre. Kako to da objasnim kad me još od malih nogu nešto teralo da odem u svet. Čovek se rodi sa tim i to ga tera dok konačno ne ode. Tako život razvija svoju radnju i tako mi živimo svoje sudbine.

Čika mile gleda u mene pa kao da se pita šta ja to bulaznim.

- Koje si bre pričas, kaže on. Kakva sudbina kakvi bokračići. Pa ta tvoja sudbina je mnogo drska kad te natera da ostaviš rodbinu, prijatelji i drugari i da ideš da si luteš po tuđe zemlje. Zšto ti je to trebalo. Ovdeka si imao be sve. Oženi najlepše devojčice iz palilulsku rampu, lepo Nenče, dobi si dva deca, čak si i neki stančić dobi-ja u duvanište i ne ti beše dosta. Postaja si od Paraćinca naš palilulac i nišljija pa si pobeže. Zašto li je to takoj?.

Ja ćutim. Šta da mu kažem. Već sam mu rekao da je to sudbina, da me je nešto teralo, da je svet čekao tamo samo na mene, da bih jednog trenutka shvatio da je mogao i bez mene, a i ja bez njega, ali sudbine brod je imao svoju putanju.

Slušaj Džo, sedim si i sad u čairski park i posmatram novi mladi ljudi sas decu i mlade žene si šetaju i mislim si; koj zna kude će ovaj naš lepi svet jedan dan da zaglavi. Ovi naši lepi ljudi, ova naša lepotinja, da odu u tuđe zemlje, da tamo tražu sreću. Sedim si na onaj klupu na ulaz u park i posmatram si gi. Sećam se teb' kako si ideš i voidiš decu u šetnju i pomislim, eve ga Džo, tatko sa dva deca. Alal mu vera, naš čovek. A on si uteče u daleki svet da trazi sreću. A što li je to tako, nesi znam. Sve ove godine se pitam zajedno sas tvog teču, što li naš Džo uteče u tuđu zemlju. Šta si pa fail na ovuj našu? Naša je pa kakva da je. I ovde si ljudi živu. A, jeli , begunac, što uteče be?

Popio čika Mile izgleda više ngo što je trebalo. Pomešali mu se lekovi sa pivom i sada ratuju. Pocrveneli mu obrazi i uši.

Gledam ga i sećam se kako smo nekada išli u Sokobanju da obidemo njegovu bolesnu ženu Bosu i kako joj je tepao sedeći u nekoj banjsoj kafani. 'Boskice moja, ne daj se be. Šta ću ja da pravim bez teb. Plašim se be Boske da živim sam u kuću bez tebe. Ne samo da sam naviko na teb, nego i ranije kad smo mladi bli, kad još nisam bio naviko na teb, ni tad si nisam mogao bez teb, Boska moja. Tu je čika mile zagrlji i poljubi, a Boska nepožive još dugo

i jednog jesenjeg dana kad lišće poče da opada umorno od prohlanih jesenjih vetrova, ispratsmo je na niško groblje gore na bubanj.

S bubnja se lepo vidi Niš, a ona si je pa mnogo volela ovaj na Niš, govorio je mile i plakao. Sada sedi tu, otvara još jedno pivo verovatno će ponovo da me pita zašto sam uteko u inostranstvo, međutim on ćuti. Ćutim i ja.

Begunac

Begunac si be ti. begunac i ništo više. Zašto i kako si ode, nesi znajem i baš me briga ali be što si ostaviš majku, pa sestru pa rođaci pa drugari, a? Ma interesuje me, nije be da ne. interesuje me. Ja ti znado i majku i očuha, tatka ti ne znado, rano si otišaja sa ovaj lepi svet. Aj ću ti kažem, zašto si ja uteko, ama i ti da mi kažeš pa tvoje prvo beganje.

Ja si pobego od muku i bruku. Tako tako, od muku i bruku. Mirče si be najlepšo devojčice u Jagodin malu i ja gu merka još dok beše u osmogodišnju školu. Izlazi si ona iz školu, a ja si čekam ispred i sačuvam gu onako mangupski kako je red u naš grad. Ona se udesila, osmi razred pa si ofarbala kosu u lukovicu, pa gu onda natapirala, ko Doris Dej. Prolazi ona, a ja gu pogledujem pa gu velim; kako si be lepo Mirče? A ona će pa, ćut bre tamo mangupu jedan, majka mi rekla šta vi mangupi očete. Sve si znam. Šta pa oću, kažem gu ja, oću bre da mi bidneš devojka, da se zabavljamo i kroz grad na korzo si šetamo, pa da mi zavidi celi Niš na taku lepu devojku kao što si ti.

Uuu, al si se raspričao, to li si iz Zonu Zamfirovu pročitao. Spremio si se da besediš, ko da si glumac neki. Al znam ja, majka mi rekla bre lopužo koji vi mangupi imate cilj.

I tako krenulo, družu moj. Čeka ju ja

posle i pred srednju medicinsku i jedan dan odo si na igranku na medicinski fakultet i bira gu za prvi ples. Takoj si poče asikovanje, tako se volesmo i na kraju uzemosmo. Al ne potraja dugo naša sreća. pokusasmo onaj ljubavni med što be na površinu, a ispod toga jad i čemer. U noćnu smenu dežurala sa nekog mladog doktora i tu poče švaleracija. Ja zataškava, opraštava, moli, al ništa ne bi. Ode si jedan dan moje Mirče u doktorsku garsonjeru na deseti sprat, a ja si osta sam. Obrtaše se niški spletkaroši zamnom, puče bruka po gradu i ja si moj Džo, spakova moje košulje i pantalone u jedan kofer i pobego si u svet. Švajcerska, pa švedska pa australija. Takoj si je bilo. Muka i bruka.

A što sad dolaziš Lažo, što? pitam radoznalo posmatrajući lažu Timića, australiskog biznismena sa cipelama, kajsem i masnom od krokodilske kože. Stariji je desetak godina od mene a eto, prvu ljubav nije zaboravio. Zbog njuma dolazim, bar za trenutak da si doživim ono što mi bilo najdražo u život. Razumeš bre, razumes. ma ništa si ti Džo ne razumes. Ništa. To nemož da razume onaj koji nije doživjeja. Nemož' pa to ti je.

A sad mi pričaj tvoje beganje. Ajde begunac, startuj si.

Potrebni Owner Operators.

Plaćamo sve milje \$1.30. Vozi se u svih 48 država. 90% je drop and hook. Dispečujemo na srpskom i engleskom jeziku. Plaćamo za dve nedelje. Ako imate svoj trejler placamo 90%. Mogućnost rentanja.

Pozovite odmah i već sutra počnite da radite.

Za bliže informacije pozovite telefon **630-985-4467**

ili **630-991-3457** i tražite Annu.

Solution Transport, INC.

solutiontransport@yahoo.com

Downers Grove, IL 60516

Tel: 630-985-4467

Fax: 630-427-0897